

เรียงความ

หัวข้อ “ เด็กกับการลดความเสี่ยงภัย ทำอะไรได้มากกว่าผู้ใหญ่คิด ”

ภัย หมายถึง ที่น่ากลัว อันตราย เช่น อัคคีภัย คือ ภัยที่เกิดจากไฟ อุทกภัย คือ ภัยที่เกิดจากน้ำ เป็นต้น ภัย จึงเป็นความเสี่ยงที่คนในสังคมต้องเผชิญอยู่ในทุกสถานการณ์ ทุกพื้นที่ และทุกเวลา เป็นความเสี่ยงที่อาจคาดเดาได้ หรือไม่อาจคาดเดาได้ล่วงหน้า

ข้าพเจ้าเป็นเด็กนักเรียนที่มีบ้านและโรงเรียนตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ประสบภัยต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะอุทกภัย ก่อนเกิดอุทกภัย ข้าพเจ้าจะติดตามรับฟังข่าวพยากรณ์อากาศ และเมื่อเกิดฝนตกหนักติดต่อกันหลายวัน ก่อนไปและกลับจากโรงเรียน จะเฝ้าดูระดับน้ำที่คลองสายหลักในบริเวณชุมชน เพื่อแจ้งระดับน้ำให้ญาติในละแวกบ้านได้มีการเฝ้าระวังน้ำท่วม การขวนขวายออกเดินสำรวจพื้นที่บริเวณชุมชน โดยเฉพาะถนน ที่มีน้ำเอ่อล้น และมีกระแสเชี่ยว จะติดป้ายเตือนผู้ใช้เส้นทางให้ระมัดระวัง มีการสำรวจยารักษาโรค อาหารและเครื่องดื่มในกรณีที่มีน้ำท่วมฉับพลัน สำรวจอุปกรณ์ไฟฟ้าที่อาจชำรุด เพื่อลดความเสี่ยงอันตรายจากอุปกรณ์ไฟฟ้า นอกจากนี้การเดินทางไปเรียนหนังสือข้าพเจ้าจะหลีกเลี่ยงเส้นทางที่มีระดับน้ำสูงและมีกระแสเชี่ยว

สำหรับอัคคีภัย เมื่อข้าพเจ้ากำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ได้เกิดไฟไหม้ขึ้นในตลาด ทำให้ข้าพเจ้าทราบว่ภัยอยู่ใกล้ตัวเรามาก จึงได้สอบถามข้อมูลจากครูและจากอินเทอร์เน็ตถึงสาเหตุ จากนั้นจึงหาวิธีป้องกันโดยการทำป้ายเตือนการใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าติดไว้ตามปลั๊กไฟ การถอดปลั๊กไฟเมื่อไม่ใช้งาน หรือก่อนออกจากบ้าน และเตือนพี่ชายให้ตรวจสอบสภาพสายไฟและอุปกรณ์ไฟฟ้าภายในบ้านเป็นประจำ

การป้องกันภัยอีกวิธีหนึ่งที่ข้าพเจ้าเลือกใช้ คือ การร่วมกับเพื่อน ๆ ใช้การแสดงมโนราห์ ให้ความรู้ในการป้องกันตนเองให้ปลอดภัยและลดความเสี่ยงจากภัยให้กับประชาชนเกิดการตื่นตัวในการแสดงทุกครั้ง ซึ่งเป็นวิธีที่สามารถทำให้ประชาชนมีการเรียนรู้และจดจำได้ง่ายและรวดเร็ว นอกจากนี้การแชร์ข้อมูลผ่านทางสื่อออนไลน์ต่าง ๆ ก็เป็นวิธีการเรียนรู้การป้องกันตนเองจากความเสี่ยงจากภัยต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี โดยการส่งข่าวพยากรณ์อากาศ วิธีการป้องกันตนเอง สถานการณ์น้ำในพื้นที่ต่าง ๆ จากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ให้กับกลุ่มเพื่อนได้เรียนรู้และมีส่วนร่วมกันหาวิธีการป้องกันตนเอง ครอบครัว และชุมชน

ข้าพเจ้า เชื่อว่าการลดความเสี่ยงภัย ไม่จำกัดอยู่ที่เด็ก หรือผู้ใหญ่ แต่อยู่ที่ทุกคนเรียนรู้ถึงภัยต่าง ๆ วิธีป้องกันและแก้ไขปัญหา แล้วเริ่มจากตัวเราปฏิบัติจนเป็นนิสัย และขยายผลจากตนเอง สู่ครอบครัว นำไปสู่การร่วมมืออย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องของชุมชน ภัยที่ว่าหนักสักแค่ไหนก็ไม่สู้การรู้เท่าทันของมนุษย์

นายสหรัฐ แจ้แก้ว นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนป่าพะยอมพิทยาคม อำเภอป่าพะยอม จังหวัดพัทลุง